

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. v právní věci žalobkyně **M.B.**, bytem ■■■, právně zastoupené JUDr. Václavem Runštukem, advokátem se sídlem Jeremenkova 1021/70, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. KULK 38959/2014,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 16. 6. 2014, č. j. KULK 38959/2014, se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípa, stavebního úřadu, úseku památkové péče (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 3. 2014, č. j. MUCL/108630/2014, kterým byla žalobkyně uznána vinou z přestupku spočívajícího v provedení výstavby pískovcových sloupků plotu na p. p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ nacházejícího se na území vesnické památkové zóny Tubož bez závazného stanoviska orgánu státní památkové péče ve smyslu § 39 odst. 1 písm. g) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“). Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a stanovena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobkyně především namítala, že pískovcové sloupky nepostavila, k jejich stavbě nedala pokyn ani souhlas, o stavbě dokonce vůbec nevěděla. Předmětnou nemovitost užívá a spravuje Ing. ■■■, nar. ..., který nechal postavit pískovcové sloupky bez vědomí žalobkyně jako provizorium v rámci zabezpečovacích prací dle dnes již zrušeného rozhodnutí Městského úřadu Dubá, stavebního úřadu ze dne 14. 6. 2013,

č. j. MUD/1021/2013/STU/121. Tuto skutečností žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně opakovaně sdělila. Ing. ■■■ provedení zabezpečovacích prací bez vědomí žalobkyně potvrdil v písemném prohlášení ze dne 24. 9. 2013 a ze dne 10. 4. 2014. Žalobkyně tvrdila, že správní orgán prvního stupně shledal žalobkyni vinnou z přestupku, aniž by se náležitě zabýval otázkou zavinění a určením osoby pachatele přestupku, a neřídil se tak závazným právním názorem žalovaného. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí sám konstruoval zavinění žalobkyně, čímž porušil zásadu dvouinstančnosti přestupkového řízení a připravil žalobkyni o možnost odvolat se. Oba správní orgány porušily dle žalobkyně základní zásady správního trestání i přestupkového a správního řízení obecně, zejména zásadu in dubio pro reo; zásadu presumpce nevin; zásadu vyhledávací a zásadu oficiality; zásadu odpovědnosti za zaviněné jednání, zásadu, že správní orgán je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; zásadu volného hodnocení důkazů a zásadu dvojinstančnosti přestupkového řízení. Správní orgán prvního stupně měl dle přesvědčení žalobkyně zahájit přestupkové řízení s Ing. ■■■, a to nejpozději v okamžiku, kdy se dozvěděl, že předmětné pískovcové sloupky nechal postavit on bez vědomí žalobkyně. Pokud měly správní orgány pochybnosti o věrohodnosti prohlášení Ing. ■■■, měly ho předvolat k výsledku. Žalobkyně dále nesouhlasila s názorem, že správce či uživatel nemovitosti musí mít ke správce či užívání nemovitosti písemnou smlouvu nebo ujednání. Za nesprávný považovala také závěr žalovaného, že spáchala přestupek z nedbalosti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se přestupku dopustila nikoliv svým aktivním jednáním, ale naopak nejednáním, když v rozporu s § 14 odst. 2 památkového zákona nepožádala k provedení výstavby předmětných pískovcových sloupků o závazné stanovisko orgánu památkové péče. Žalobkyně namítá, že provádět stavbu lze pouze konáním, ona však stavbu sloupků neprováděla, nedala pokyn k jejímu provedení, ani o jejím provedení nevěděla. Sama skutečnost, že nepožádala o závazné stanovisko orgánu památkové péče, nemůže ke vzniku odpovědnosti za přestupek stačit. Závěrem žalobkyně namítala, že i kdyby byl náležitě zjištěn pachatel přestupku a jeho zavinění, byla by odpovědnost za přestupek vyloučena ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), neboť výstavbou sloupků plotu bylo odvráceno nebezpečí hrozící zájmu chráněnému zákonem, konkrétně zdraví osob a majetku, neboť hrozilo zřícení původního plotu a pád osob ze zídky. Nový plot, jehož součástí jsou i předmětné sloupky, tak pouze nahrazoval plot předchozí. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na § 14 odst. 2 památkového zákona, dle kterého má povinnost vyžádat si závazné stanovisko orgánu památkové péče k pracím prováděným na území památkové zóny pouze vlastník nemovitosti, která se zde nachází, případně její správce či uživatel. Jenom takto definované osoby se proto také mohou dopustit přestupku dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona. Dne 24. 9. 2013, kdy se Ing. ■■■ přihlásil k výstavbě předmětných plotových sloupků, nic nenasvědčovalo tomu, že by byl v postavení správce či uživatele nemovitosti p. p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, a že by proto měl povinnost uvedenou v § 14 odst. 2 památkového zákona. Žalovaný konstatoval, že památkový zákon osobu uživatele či správce nemovitosti nijak blíže nedefinuje, ale počítá s možností, že nemovitost nacházející se v památkově chráněném území může fakticky užívat či spravovat osoba odlišná od vlastníka, na kterou budou následně přenesena jeho práva a povinnosti vyplývající z titulu vlastnictví. Je však třeba doložit právní

vztah těchto třetích osob k daným nemovitostem, aby nebylo pochyb o rozsahu jejich práv a povinností. Žalovaný proto usnesením uložil žalobkyni i Ing. ■■■, aby prokázali právní vztah Ing. ■■■ k předmětné nemovitosti. Žalobkyně považovala takový požadavek za nelegitimní, Ing. ■■■ se usnesení doručit nepodařilo. Vzhledem ke skutečnosti, že nebyl žádným prokazatelným způsobem doložen právní vztah Ing. ■■■ k nemovitosti p. p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, zastává žalovaný názor, že tuto povinnost nesla z titulu vlastnictví nemovitosti žalobkyně. Místopřísežné prohlášení Ing. ■■■, které bylo přiloženo k odvolání žalobkyně a ve kterém Ing. ■■■, že je na základě dohody s paní ■■■ správcem a uživatelem nemovitosti, není dle žalovaného dokladem, ze kterého by prokazatelně vyplýval právní vztah Ing. ■■■ k předmětné nemovitosti. Prohlášení se navíc vztahuje pouze na nemovitost č. p. 11 v obci Blatce stojící na st. p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, nikoliv na p. p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, na níž k přestupku proti památkovému zákonu došlo. K námitce žalobkyně, že odpovědnost za přestupek je v daném případě vyloučena ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) památkového zákona žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že právní řád rozhodně nestanoví, že by správce mohl spravovat pro jinou soukromou osobu nemovitost pouze na základě písemné smlouvy, nebo že by smlouva o bezplatném užívání nemovitosti musela být písemná. Žalobkyně trvala na tom, že je naopak nutné dovodit, že taková smlouva či dohoda může být i ústní a rozhodující by měl faktický stav spravování nebo užívání. Prohlášení pana Ing. ■■■, že nemovitost spravuje a užívá a že nechal vybudovat předmětné sloupky sám bez vědomí žalobkyně, by proto mělo být plně dostačující. Žalobkyně navrhovala provést důkaz svědeckou výpovědí Ing. ■■■.

Z předloženého správního spisu soud ověřil skutečnosti rozhodné pro posouzení projednávané věci:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 24. 3. 2014, č. j. MUCL/108630/2014, byla žalobkyně uznána vinou z přestupku podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona, kterého se dopustila tím, že dne 12. 7. 2013 provedla stavbu pískovcových sloupků na p. p. č. ■■■ v k. ú. ■■■, která se nachází na území vesnické památkové zóny ■■■, bez závazného stanoviska městského úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 památkového zákona. Za toto jednání jí byla uložena pokuta podle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona a § 11 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona ve výši 6000 Kč. Zároveň jí byla stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že dle § 14 odst. 2 památkového zákona může o závazné stanovisko požádat především vlastník nemovitosti. Správce nebo uživatel může o závazné stanovisko požádat pouze na základě plné moci, nájemní smlouvy či jiného dokumentu, ve kterém by byl jasně uveden rozsah jeho práv a povinností a ze kterého by vyplývalo, že je oprávněn v této záležitosti vyjednat potřebné dokumenty u dotčených úřadů. Pokud takový dokument není sepsán, nemůže správce ani uživatel o závazné stanovisko požádat, neboť by tak byla porušena práva vlastníka. Správní orgán opakovaně vyzval žalobkyni k předložení dokumentu, ze kterého by vyplývalo, že Ing. ■■■, který je z její strany označován za realizátora předmětných prací, byl oprávněn o závazné stanovisko požádat z pozice správce či uživatele předmětné nemovitosti. Žalobkyně žádný takový důkaz nepředložila a nese tak jako vlastník nemovitosti za provedení prací odpovědnost.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala a k odvolání přiložila místopřísežné prohlášení Ing. ■■■, že je na základě dohody s žalobkyní správcem a uživatelem nemovitosti ■■■, obec Blatce a to na dobu neurčitou a že v červenci 2013 jako správce a uživatel této nemovitosti zadal stavební firmě kromě jiného odstranění plotu, provedení izolací a výstavbu sloupků z pískovcových kamenů.

Žalovaný o odvolání žalobkyně rozhodl napadeným rozhodnutím. Konstatoval, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by Ing. ■■■ byl správcem či uživatelem nemovitosti p. p. č. ■■■ v obci Blatce, v k. ú. ■■■. Pojem správce či uživatel nemovitosti obecně označuje osobu, která na základě platného právního aktu s vlastníkem této nemovitosti má pověření a právo s dotčeným majetkem hospodařit, přičemž tato skutečnost je předmětem zápisu do katastru nemovitostí. V daném případě je dle dostupných údajů z katastru nemovitostí výlučným vlastníkem parcely p. p. č. ■■■ v obci ■■■, v k. ú. ■■■ žalobkyně. Správní orgán prvního stupně i žalovaný žádali od žalobkyně doklad, ze kterého by vyplývalo, že žalobkyně jako vlastníka pozemku pověřila Ing. ■■■ správou svého majetku, a ten má tudíž právo s ním hospodařit. Takový doklad v průběhu řízení předložen nebyl. Žalovaný vycházel zároveň z tvrzení žalobkyně, které bylo opakovaně zmiňováno v rámci vedeného správního řízení: „žádné ploty či sloupky plotu jsem nestavěla, nedala jsem nikomu žádný pokyn k jejich výstavbě, pouze jsem v naprosto obecné poloze požádala svého přítele a uživatele mé nemovitosti včetně pozemků pana Ing. ■■■, aby z nesprávného a dnes již zrušeného rozhodnutí stavebního úřadu Dubá splnil to, co je nezbytné z hlediska ochrany zdraví lidí a majetku“. Již z této citace žalovaný dovozuje, že Ing. ■■■ není osobou, která by z pověření žalobkyně mohla hospodařit s jejím majetkem, tj. správcem nemovitosti. Pokud by Ing. ■■■ správcem nemovitosti byl, jednal by při správě majetku žalobkyně samostatně, tedy bez jejího předchozího požadavku na zajištění nezbytných opatření. Osobou, které byla památkovým zákonem uložena povinnost vyžádat si závazné stanovisko orgánu památkové péče, je tak dle žalovaného žalobkyně, z titulu vlastnictví k pozemku p. p. č. ■■■ v obci ■■■, v k. ú. ■■■, bez ohledu na skutečnost, kdo předmětné práce na dotčeném pozemku realizoval či realizovat nechal. Z vyjádření žalobkyně dle žalovaného vyplývá, že byla seznámena s výkonem zabezpečovacích prací, které souvisely se zajištěním opěrné zdi, neboť o jejich provedení Ing. ■■■ sama požádala. Odpovědnost za stav nemovitosti a úkony na nich nese jejich vlastník a opomenutí povinností uložených zákonem v souvislosti s jejich správou naplňuje podstatu přestupku spáchaného z nedbalosti. Za nedbalost je v daném případě třeba považovat situaci, kdy se žalobkyně dostatečně neseznámila s rozsahem prací, které je nutno realizovat, ač se s nimi jako vlastníka nemovitosti seznámit mohla a měla, a v rozporu s § 14 památkového zákona nepožádala ke stavbě pískovcových plotových sloupků o závazné stanovisko orgánu památkové péče. Nesplnění této povinnosti ze strany vlastníka dotčeného pozemku je přestupkem, který je definován v § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona. Oprava původního plotu na p. p. č. ■■■ v obci ■■■, v k. ú. ■■■ skutkovou podstatu přestupku nenaplňuje, k výstavbě pískovcových sloupků mezi jednotlivými plotovými poli však došlo nově a způsobem, který nekoresponduje s charakterem vesnické památkové zóny ■■■.

Ve věci proběhlo dne 31. 8. 2015 ústní jednání. Žalobkyně zopakovala prostřednictvím svého právního zástupce svou žalobní argumentaci a navrhovala provést důkaz výsledkem Ing. ■■■ a listinami, které soudu předložila (rozhodnutím Městského úřadu Dubá ze dne 14. 6. 2013, č. j. MUD/1021/2013/STU/121, dohodou o užívání a správě

nemovitostí datovanou 10. 8. 2009 a předvoláním Městského úřadu Česká Lípa ze dne 7. 7. 2015 adresovaným Ing. ■ jako správci a uživateli nemovitostí v k.ú. ■). Žalovaný setrval na svých argumentech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Dle § 39 odst. 1 písm. g) památkového zákona *obecní úřad obce s rozšířenou působností může uložit pokutu až do výše 2 000 000 Kč lze uložit fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že provádí stavbu, změnu stavby, terénní úpravy, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravu dřevin nebo udržovací práce na nemovitosti, která není kulturní podmínkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně, v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny bez závazného stanoviska obecního úřadu obce s rozšířenou působností podle § 14 odst. 2 nebo nedodrží podmínky uvedené v tomto závazném stanovisku, nejde-li o případ vyloučení povinnosti tohoto vlastníka (správce, uživatele) vyžádat si závazné stanovisko (§ 17).*

Dle § 14 odst. 2 památkového zákona *vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).*

V projednávaném případě není sporu o tom, že dne 12. 7. 2013 proběhla na parcele č. ■ v k. ú. ■, která se nachází na území vesnické památkové zóny Tubož, výstavba nových pískovcových sloupků plotu bez závazného stanoviska orgánu památkové péče. Vlastníkem uvedené parcely je žalobkyně, která však tvrdí, že předmětné sloupky nestavěla, nedala pokyn k jejich výstavbě, pouze v obecné rovině požádala svého přítele a uživatele předmětné nemovitosti Ing. ■, aby dle rozhodnutí stavebního úřadu Dubá ze dne 14. 6. 2013, č. j. MUD/1021/2013/STU/121, splnil to, co je nezbytné z hlediska ochrany zdraví lidí a majetku, neboť hrozilo zřícení původního plotu a pád osob ze zídky.

Krajský soud se ztotožňuje se správními orgány, že je to žalobkyně jako vlastníkem nemovitosti, kdo nese zodpovědnost za provedení stavby bez závazného stanoviska orgánu památkové péče podle § 14 odst. 2 památkového zákona, protože v průběhu celého správního řízení nebylo prokázáno, že by Ing. ■ byl v postavení správce či uživatele nemovitosti ve smyslu památkového zákona. Správní orgány nepochybily, pokud za stěžejní pokládaly zjištění právního vztahu Ing. ■ k předmětné nemovitosti p. p. č. ■ v k. ú. ■. Povinnost vyžádat si závazné stanovisko orgánu památkové péče je uložena v první řadě vlastníkově

nemovitosti nacházející se v památkově chráněném území, a teprve následně případnému správci či uživateli. Kdo je správcem či uživatelem nemovitosti památkový zákon skutečně nikde nedefinuje, a je proto třeba vycházet z kontextu celého zákona a přihlídnout také k době, kdy byl tento zákon přijat. S žalovaným lze souhlasit v tom, že se musí jednat o osobu, která má na základě platného právního aktu s vlastníkem této nemovitosti pověření a právo s dotčeným majetkem hospodařit. Existence tohoto právního vztahu by však musela být jednoznačně prokázána, což se ale i přes opakované výzvy správních orgánů v průběhu správního řízení nestalo. Na výzvy k doložení skutečnosti, že žalobkyně pověřila Ing. Tomáše ■ správou svého majetku a ten má tudíž právo s ním hospodařit, nebylo reagováno, neboť žalobkyně považovala takový požadavek za nelegitimní. Za této situace tak i dle přesvědčení zdejšího soudu zůstává osobou, které byla památkovým zákonem uložena povinnost vyžádat si závazné stanovisko orgánu památkové péče, žalobkyně z titulu vlastnického práva k předmětnému pozemku, bez ohledu na to, kdo práce realizoval.

Dohoda o užívání a správě nemovitostí datovaná 10. 8. 2009 byla přeložena až při ústním jednání před soudem. V průběhu celého správního řízení, ale i v žalobě však žalobkyně stavěla svou obranu na tom, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že ujednání o správcovství nemovitosti musí mít písemnou formu. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43, kde Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval: „*jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.*“ Soud se s těmito závěry Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a považuje v kontextu daného případu předložení výše uvedené dohody o užívání a správě nemovitostí až při ústním jednání před soudem za účelové. Pokud jde o předvolání Městského úřadu Česká Lípa ze dne 7. 7. 2015 adresované Ing. ■ jako správci a uživateli nemovitostí v k.ú. ■, soud pouze konstatuje, že se jedná o předvolání v jiném řízení, a není samozřejmě vyloučeno, že se Ing. ■ v tomto jiném řízení prokázal listinami, ze kterých vyplývalo, že se správcem či uživatelem předmětných nemovitostí skutečně stal. Soud nepovažoval za nutné doplnit dokazování svědeckým výsledkem Ing. ■, protože, jak již bylo konstatováno výše, ve věci není rozhodné, kdo práce realizoval.

Pokud žalobkyně namítá, že správní orgán prvního stupně nerespektoval názor vyslovený žalovaným v předchozím zrušujícím rozhodnutí ze dne 10. 12. 2013, č. j. KULK 85490/2013, zdejší soud uvádí, že rozhodnutím ze dne 10. 12. 2013 č. j. KULK 85490/2013 bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušeno a věc byla tomuto správnímu orgánu vrácena k novému projednání s tím, že je třeba zjistit skutečný stav věci a určit osobu pachatele tak, aby o ní nemohlo být pochybností. Správní orgán prvního stupně proto vyzval žalobkyni k předložení dokladů, ze kterých by vyplývalo postavení Ing. ■ jako správce či uživatele předmětné nemovitosti ve smyslu památkového zákona. Tento postup nelze dle zdejšího soudu považovat za chybný. Pokud žalobkyně setrvala na stanovisku, že nemá povinnost prokazovat cokoliv nad rámec toho, co již v řízení dříve uvedla a doložila, musí nést důsledky svého postupu. Správní orgán nebyl povinen vyslýchat Ing. ■, jeho postoj

k projednávané věci z jeho předchozích vyjádření znal, dospěl však k závěru, že ve věci není rozhodné, kdo stavbu realizoval.

Správní orgánu prvního stupně lze vytknout to, že se v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevěnoval otázce zavinění. Dle názoru krajského soudu však bylo toto pochybení zhojeno v řízení odvolacím. Soud v této souvislosti odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publikovaného pod č. 1865/2009 Sb. NSS, který k zásadě dvojinstančnosti konstatoval: *tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm*“ (obdobně též například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 Afs 89/2009-120). Z výše uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří dle ustálené judikatury správních soudů jeden celek a je právem i povinností odvolacího orgánu případné dílčí nedostatky v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně odstraňovat tím, že se s příslušnou otázkou náležitě vypořádá v rozhodnutí odvolacím. Žalovaný tuto povinnost splnil. V § 3 přestupkového zákona je uvedeno, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Žalovaný konstatoval, že se v daném případě jedná o přestupek zaviněný z nedbalosti, když žalobkyně v rozporu s § 14 památkového zákona nepožádala ke stavbě pískovcových sloupků na své nemovitosti o závazné stanovisko orgánu památkové péče. Skutečnost, že se realizace stavby předmětných sloupků osobně neúčastnila, není rozhodná. Žalobkyně v průběhu správního řízení opakovaně uváděla, že požádala Ing. ■■■ o provedení zabezpečovacích prací, které souvisely se zajištěním opěrné zdi. Věděla tedy o provádění těchto prací, ale jejich rozsahu a způsobu, jak budou provedeny, nevěnovala dostatečnou pozornost.

Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že odpovědnost za přestupek je v daném případě vyloučena s hledem na § 2 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona. Podle tohoto ustanovení přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Z rozhodnutí Městského úřadu Dubá ze dne 14. 6. 2013, č. j. MUD/1021/2013/STU/121 jasně vyplývá, že žalobkyni byly nařízeny tyto neodkladné zabezpečovací práce: vyklizení prostoru pozemku v lici opěrné zdi od pískovcových kvádrů a rozsypané zeminy z prostoru rubu opěrné zdi; provedení provizorní dřevěné pažící konstrukce (v prostoru lince opěrné zdi); provedení podepření stávajících pískovcových kleneb dřevěnými sloupy a vzpěrami a provedení provizorního oplocení pozemku pomocí dřevěných nebo ocelových sloupků s výplní z ocelového pletiva. Již žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v daném případě není žalobkyně postihována za jednání spočívající v opravě původního plotu (jeho sejmutí, přeizolování sklepů pod povrchem a zpětné instalaci plotu), je postihována za výstavbu pískovcových sloupků mezi jednotlivými poli plotu, ke které došlo nově a nelze na ni nazírat optikou citovaného ustanovení.

Vzhledem ke všemu, co bylo uvedeno výše, zdejší soud neshledal porušení zásad správního trestání ze strany rozhodujících správních orgánů.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonné, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodoval podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů nepožadoval, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 31. srpna 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová